

ни. А когато си отиде, прегърна майката дъщеря си и рече:— „Ти си се добро показала любезна Ружице; това твое показано съболъзнованіе, повѣче струва, нежели десять хыляди жълтици, сичкытъ украшения и хубости на този свѣтъ.“

Софія е отъ детинство навикнѣла Ружица на послушность. »Защото, каза разумната майка; самоволствието е най силна пречка на доброто. Детето треба да научи волѣтъ си на родителевата воля да подчинява, и съ туй по легко ще ѣж на Божіѣтъ воля подчини. Защото едно дете когато ся на родителитъ си които види не покорява, какъ ще ся на Бога, когото не види, покорява? Ружица била въ началото като всяко дете, когато е искала нѣщо, че съ молба и съ съзри на очитѣтъ трудила ся е да добіе. Нъ скоро ся уверила, какъ едно майчино »не« повече отъ хыляда речи струва; тя е увидила, какъ нито моленіе нито плачь не помагатъ, и тѣй е изоставила. Майка ѣ е давала всякій день прилика, та да може самичка въ покорни обѣщанія и наклоности упражнява. Каквото е майката заповѣдала, то ся е тутакси свѣршвало; сичкытъ други играчки сичкытъ забавленія сж тутакси на страна оставени бивали. Нито едно цвѣти, нито една вишняца не ся е смѣло безъ майчино дозволеніе да ся кабере. Тѣзи майка не е намѣрвала радость въ много забраненіе и заповѣданіе. Тя е презирала онуй непрестано цанканіе въ исправленіе на децата, отъ което най-послѣ децата незнахтъ, гдѣ имъ